

Fricz Tamás: Állandósult a politikai háború

2019 május 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Miközben az ellenzék ugyanazt a tortát szeleteli újra, a Fidesz népszerűsége töretlen.

Az európai parlamenti választások első tanulsága: földrengésszerű változások kezdődtek, alapvető átalakulás zajlik a politikai palettán. Elsősorban a hagyományos bal-jobb megosztottság alakul át, a továbbiakban új politikai koordináta-rendszerben kell gondolkodni.

Mindennek következménye azonban nem a pólusok közötti közeledés lesz, ellenkezőleg: a konfliktusok kiéleződnek, tartós politikai háború alakul ki Európában és ennek szerves részeként Magyarországon is.

A változások első és leglátványosabb jele a hagyományos bal- és jobboldali néppártok súlyos meggyengülése. Ez egyaránt vonatkozik a szocialista-szociáldemokrata, illetve a konzervatív-kereszténydemokrata pártokra, de látványosabb a baloldali pártok esetében.

Gondoljunk bele: Németországban a szociáldemokrata párt (SPD) pusztán a szavazatok 15 százalékát szerezte meg, ami történelmi mélypont a párt esetében; nem elképzelhetetlen, hogy mire ez a cikk megjelenik, már ki is léptek a német nagykoalícióból (CDU–CSU–SPD), ami viszont a kormány lemondásához és előre hozott választásokhoz is vezethet.

Franciaországban még látványosabb a baloldali zuhanás: a volt elnökhöz, Francois Hollande-hoz köthető szocialista párt alig több mint hat százalékot ért el, ami az ottani hagyományos baloldal teljes összeomlását jelenti. De legalább olyan döbbenetes a brit Munkáspárt súlyos veresége, a svéd szociáldemokraták 1910 utáni legrosszabb eredménye (!), illetve idesorolható a Magyar Szocialista Párt – mint egyben kommunista utódpart – 6,6 százalékos eredménye is.

Ám a jobboldali néppártok sem jártak túl jól. A CDU–CSU történelmi mélypontra zuhant, még soha nem jártak 30 százalék alatt, a francia Republikánusok (Nicolas Sarkozy volt partja) a futottak még kategóriában végzett. A brit konzervatívok, a toryk szintén történelmi vereséget szenvedtek, ami persze első sorban a brexit körüli csúszás következménye, és nincs jó helyzetben a spanyol Néppárt sem.

Mindezek következtében mind az Európai Néppárt (az eredetileg jobbközép, kereszténydemokrata frakció), mind a szocialista frakció 2014-hez képest durván 40-40 mandátumot veszített el (a pontos adatok még nem ismertek).

Ezzel szemben az egyik oldalon erősödtek a liberálisok és a zöldek, a másik oldalon viszont az eurokritikus, nemzeti pártok összességében növelni tudták a mandátumaik számát. (A Matteo Salvini-féle új, Európai Népek és Nemzetek Szövetsége nevű, most alakuló frakció például csaknem hatvan mandátumra számíthat az Európai Parlamentben.)

Ezek a nagy erejű változások világosan megmutatják, hogy új törésvonalak mentén új politikai megosztottságok jönnek létre, amelyek ugyan nem szüntetik meg, de maguk alá rendelik, felülírják a évtizedekig megszokott szembenállásokat.

Mint arról már többször is írtam e lap hasábjain, meggyőződésem szerint az új politikai koordinátarendszer fő törésvonala vagy fő tengelye egyre inkább a globalisták – akik helyeslik az Európai Egyesült Államokat, a migrációt és a multikulturalizmust, a világtársadalmat –, illetve a szuverenisták között húzódik; utóbbiak erősen nemzetekre épülő uniót, a bevándorlás megszüntetését és a keresztény kultúra megvédését tartják elsőlegesnek.

De ami talán a legfontosabb: a néppárt és a szocialisták nagykoalíciója immáron negyven éve – 1979, az első európai polgárok által megválasztott EP létrejötte óta – nagykoalícióban irányítják az EP-t; ez a helyzet most megváltozott, ketten már nem alkotnak abszolút többséget.

Vasárnap éjjel azonban a néppárti csúcsjelölt Manfred Weber, illetve más néppárti vezetők is nyilvánvalóvá tették, hogy a többség megszerzése érdekében a baloldali, liberális és zöld frakciók felé orientálódnak, s szó sem lehet a jobboldal, vagyis az új fogalmaik szerint a nacionalisták, populisták és „szélsőjobboldaliak” felé való nyitásról. Mi ez, ha nem totális elfordulás a hagyományos kötések felé?

Az ok pedig nyilvánvaló: a valaha jobboldali néppárti főszórnak is elsőlegessé vált az „egyre több Európa” (lásd: birodalmi unió), a bevándorlás menedzselése és a kevert fajú Európa mint a „szép jövő” iránti elkötelezettség.

Ebben pedig nem számíthatnak másra, csak a balliberális pártokra és frakciókra: ide orientálódnak tehát. Mindez

persze a Fidesznek is olyan helyzetet teremt, ami alaposan végiggondolandó, hiszen a Fidesz a szuverenista tábor vezető politikai ereje.

Ami mindebből következik az európai politikai erőviszonyok tekintetében, az nem megnyugtató: a politikai törésvonalak ugyanis nem tompulnak, gyengülnek, ellenkezőleg, sokkal kiélezettebbé válnak.

Az utóbbi évtizedekben – mint éppen a néppártiak és a szociáldemokraták európai együttműködése is bizonyította – a hagyományos bal- és jobbközép pártok között már-már konszenzus jött létre, igaz, ezek a konszenzusok sokszor vezettek elitizmushoz, a problémák szűnyeg alá söpréséhez, korrupcióhoz (lásd például a német és osztrák nagykoalíciókat).

A hagyományos baloldalt azonban – úgy látszik – egyre inkább a zöldek váltják le, a hagyományos jobboldalt a szuverenista pártok, s az ezek közötti világnézeti-szemléleti távolság gigászi. Európa jövője, a keresztény kultúra jövője, a migráció kérdése ugyanis olyan fajsúlyú kérdések, amelyek életről és halálról szólnak.

Ennélfogva ebben a megosztott, új Európában politikai háború bontakozik ki, s ebből mi sem vonhatjuk ki magunkat – már csak azért sem, mert a politikai konfliktusok frontvonalában vagyunk. Mint oly sokszor történelmünkben.

És itt térjünk át Magyarországra, hiszen nekünk ez a legfontosabb. Egy bizonyos: 52 százalékkal a Fidesz–KDNP az elmúlt tíz évben a legnagyobb győzelmét aratta, s ez ismét bizonyítja, hogy a jelenlegi kormánykoalíció az egyetlen kormányképes alakulat, amelyik érti, érzi a magyar társadalom lélektanát, s tesz is azért, hogy a magyarok többségének vágyai, céljai teljesüljenek.

A magyar ember elsősorban a családját félti, félti a betolakodóktól és az idegenektől, nem akar tehát migrációt, s legalább annyira fontosnak tartja az ország függetlenségét, szuverenitását, hiszen eleget élt és tapasztalt birodalmi elnyomás alatt. A Fidesz–KDNP ennek a magyar hagyománynak a talaján áll, és ezért sikeres.

Másfelől viszont a Gyurcsány házaspár láthatóan jól ráérezett arra, hogy a magyar társadalom egy kicsi, de nem elhanyagolható része fogékony a multikulturalizmusra, kozmopolitának, európaernek érzi magát, s szívesen élne egy nagy, szép birodalomban és világtársadalomban. (Ez főként a fővárosi liberális körökben és a fiataloknál jellemző életérzés.)

Mindenhhez logikusan társul a kormánnyal és az Orbán Viktorral szembeni mély és elementáris gyűlölet, hiszen azok, akik globalista világnézetükkel, a „progresszióval” szembemennek. A Gyurcsány-párt 16 százalékos eredménye elsősorban ennek köszönhető, másodsorban pedig a többi ellenzéki párt vergődésének.

Valószínű egyébként, hogy a DK hagyományos, kádárista, nyugdíjas korú bázisa most cserélődhetett le egy fiatalabb korosztályra (legalábbis részben). A Momentum váratlanul jó, csaknem tízszázalékos eredménye is innen magyarázható: a DK mellett azok, akik a vehemens, ellentmondást nem tűrő kormány- és Orbán-gyűlöletet igyekeztek kanalizálni, nem véletlenül Guy Verhofstadt és a liberális frakció segítségével. E két párt sorsa a későbbiekben egybeforrhat, persze Gyurcsány celebrálásával. (Emlékeznek: összesen, ami összetartozik.)

Kegyeleti okokból csak távirati stílusban szólok az MSZP-ről, a Jobbikról és szegény LMP-ről. Azt hiszem, a pártállami gyökere szocialista pártnak itt fejeződik be a története, ami például a lengyeleknél, a balti országokban, a cseheknél már korábban végbement. Egy önmagát arcuk köpő, önmagával meghasonló párt, mint a Jobbik, nem is számíthatott másra, csak összeomlásra.

Végül az LMP-t a belső vezetési válság tette tönkre, hiszen milyen jövőre számíthat egy olyan párt, amelyben vezető lehet egy olyan politikus, mint Demeter Márta, aki már többszörösen bizonyította alkalmatlanságát?

Bezárva a kört: ha a DK és a Momentum valóban tartósan megerősödik – ez még korántsem biztos –, akkor még az eddigieknél is durvább szembenállás alakul ki kormány és az ellenzék között (a Mi Hazánk Mozgalom más lapra tartozik).

Politika háborúra számíthatunk, akárcsak az Európai Unió politikai színpadán. Ezt a háborút nem fegyverekkel vívják, de legalább annyira késhegyre menő a küzdelem a jövőért, Európáért, a hazáért, mint egy valódi fegyveres konfliktus. Sed non est pax.

Fricz Tamás

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló